

DADES I INCÒGNITES

Pip, pip, pip...!

La Berta obrí el microones i en va treure la pizza, -Ai!- Amb les presses es cremà els dits. Posà la pizza en un plat, la tallà en vuitens, l'agafà i, mentre feia la primera mossegada, deixà amb l'altra mà el plat damunt la taula de l'ordinador. Engegà l'ordinador i obrí una Coca-Cola. Dilluns tenia examen de matemàtiques, l'assignatura que menys li agradava, i sabia que si obria l'ordinador s'hi quedaria enganxada una bona estona mirant fotos del Facebook, comentant-les, xatejant amb els amics de l'institut, etc...

Era dissabte, i el seu pare li havia dit que no arribaria fins tard, que tenia feina endarrerida. La Berta sabia perfectament què volia dir això, volia dir que no l'havia d'esperar per sopar i que arribaria al voltant de les dotze, i això que tenia feina pendent... ella mai no s'ho havia cregut del tot, ja que feia mesos que cada dissabte li deia el mateix, i la Berta coneixia de sobres la relació que hi havia entre el seu pare i la secretària de l'oficina... i pensava que potser havia estat la causa del divorci dels seus pares, ara feia dos anys.

Eren dos quarts de deu i la Berta s'havia acabat ja gairebé tres quarts de la pizza, però ni tan sols no havia tret de la motxilla el llibre de matemàtiques, quan va sentir un sorollet de claus provinent de la porta d'entrada.

-Hola?!- digué la Berta, confosa, mentre s'incorporava i amb moviments ràpids minimitzava les pestanyes de l'ordinador, deixava el plat de la pizza damunt la taula i endreçava a corre-cuita el desordre ocasionat en l'estança.

-Hola, Berta, com van les mates?

-Papa! Doncs... la veritat és que no gaire bé. Però com és que vénis tan d'hora? No tenies tanta feina?

-Sí, i encara me'n queda- contestà ell obrint la nevera i omplint-se un vas d'aigua- Però, Berta, he vingut abans perquè...bé, es tracta de la teva mare, ha tingut un accident de moto tornant de la feina. Encara no en sé gaire cosa. M'ha trucat la teva tia, la Marta, i m'ha dit que encara és a urgències, i que...

La Berta el va tallar:

-Però... la podem anar a veure, oi?!- estava molt nerviosa i notava com se li humitejaven els ulls.

-I és clar que podem, hi anirem ara mateix. Vesteix-te i marxem.

* * *

-En tenim per estona.- va dir el pare trencant el silenci mentre conduïa- Si vols pots aprofitar-ho per estudiar, i si tens dubtes després et puc ajudar una mica.

-Per més que m'hi posi mai no ho entendre. És que no ho entenc, no entenc per què m'obliguen a estudiar aquesta estúpida assignatura! Ja tinc clar què vull fer en el futur! I ni matemàtiques, ni física, ni tecnologia... A mi les úniques coses que m'agraden són escriure, llegir i dibuixar!

-Sí, ja ho sé...però és cultura general! I ja et dic jo, que en aquesta vida, tal com està muntat el món, les matemàtiques són indispensables, i sí, ja sé que a tu el que t'agrada és la creativitat i que les matemàtiques et semblen del tot abstractes i fins i tot mecàniques. Però mira... ara t'explicaré una història que em va contar el meu avi Josep, és a dir el teu besavi, quan jo tenia més o menys la teva edat: Es veu que el seu amic Manel tenia el mateix problema que tu... però a la inversa, perquè a ell només li agradaven les matemàtiques i no s'interessava gens per tot allò que no hi estava relacionat, o tot el que ell creia que no ho estava. No trobava cap interès a les lletres, ni a la música, ni a les coses artístiques en general.

“Però, de sobte, un dia en què estava fent una excursió per la muntanya del Montseny, les coses van canviar. Era primavera i de cop i volta es va posar a ploure, casa seva quedava lluny i era perillós tornar-hi en aquelles condicions, per tant va pensar que la millor opció era esperar en un petit refugi que hi havia prop d'on ell es trobava. S'hi va acostar, allà només hi havia un home, un home que escrivia poemes, poemes del sentiment causat per la pluja, de pensaments i records, de coses belles o esgarrioses, ... de la vida en general.

Ell, en un principi, no li prestà gaire atenció, el saludà i prou. Però el temps anava passant i en Manel cada vegada tenia més curiositat per allò que aquell home escrivia. Finalment, es va decidir a preguntar-li què escrivia amb tant afany. El poeta, sense respondre, li donà un dels seus escrits. Llavors, el matemàtic, en veure'l li preguntà com podia escriure un text tan llarg sense esmentar ni tan sols un número. El poeta li digué que el seu poema era ple de números, però que estaven amagats sota les lletres. El matemàtic, incrèdul, es llegí el poema, al principi amb escepticisme, però, en acabar de llegir-lo quedà completament admirat. Allò era fantàstic, no tan sols pel contingut, sinó també perquè s'adonà que el que li havia dit el poeta era ben cert: el poema era ple de números, ja que sempre hi havia el mateix nombre de síl·labes per vers, el mateix

nombre de versos per estrofa, i, els versos assonants es combinaven amb els consonants de manera regular. Si aquell poema no era la perfecció era el que més s'hi acostava, i era gràcies a aquesta combinació tan exacta i matemàtica que es feia tan agradable i fàcil de llegir.

En Manel va continuar llegint els poemes una bona estona, fins que s'adonà que ja havia parat de ploure. Sortí del refugi i començà el camí de tornada, després d'haver-li agraït al poeta la seva companyia.

* * *

El cotxe entrà i aparcà en el pàrquing de l'hospital. A la recepció els van informar de l'habitació què es trobava la mare. Van arribar a la planta, però la infermera els va dir que s'havien d'esperar uns instants, ja que en aquell moment l'estaven atenent i no s'admetien visites.

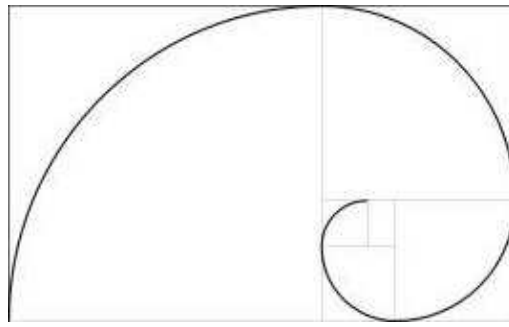
-Espero que no ens hàgim d'esperar gaire...mentrestant, si vols, et puc continuar explicant la història.

-Sí, el que sigui per desconnectar una estona- contestà la Berta, mentre s'asseia en una de les cadires de la sala d'espera.

-Bé...on m'havia quedat?

-Mmm...crec que pel tros en què el Manel començava el camí de tornada.

-Ah! Sí. Doncs com anava dient va parar de ploure i en Manel va començar el camí de tornada. Però no feia gaire que caminava quan es va trobar amb un home que observava amb lupa el sòl de la muntanya, va veure com n'agafava mostres i, amb molta delicadesa, les ficava dins d'unes bossetes transparents. En Manel, curios, s'hi va apropar i li va preguntar quina era la causa d'aquell comportament, tant desconegut i estrany per a ell. Aquell home li va dir que era biòleg, i que agafava unes mostres dels diferents tipus de materials que hi havia a terra, com ara sorra, fulles, restes d'insectes, closques de cargols, etc. I va ser en aquest últim element, el cargol, en què es fixà aquest cop en Manel. Ja de principi el va trobar atractiu, però no va saber explicar-se el perquè fins que no va demanar-li al biòleg permís per agafar la bossa de plàstic que el contenia. Un cop la va tenir entre els dits ho va entendre: l'espiral de la closca del cargol era perfecta perquè s'hi podia veure el nombre d'or, que era la causa d'aquella bellesa tan natural. Li va tornar la closca al biòleg i, admirat d'aquell prodigi de la natura va decidir fer-ne un dibuix, que va quedar més o menys com el següent:

* * *

L' infermera sortí de l'habitació de la mare i se'ls apropà:

-L'habitació ja està disponible, si volen ja hi poden entrar.

-I.. no ens podria dir abans alguna cosa del diagnòstic?- digué el pare una mica desconcertat.

-Que no han parlat amb el Doctor? Potser seria millor que li preguntessin a ell...

-Sí, es clar, després hi parlarem, però... - insistí el pare.

-La situació és delicada..., ara està en coma, però creiem que és temporal. En l'accident segurament es va donar un cop al cap, li hem fet un escàner i no té cap lesió important, però pot ser, tot i que és improbable portant el casc, que hi hagi algun problema en el sistema nerviós.

-D'acord, gràcies- contestà el pare, nerviós.

Van entrar a l'habitació. L'ambient era fred. Només el sorollet dels aparells que mantenien la vida trencava el silenci.

La Berta, pàl·lida, s'apropà a la mare i li agafà la mà:

-Mama...!- va deixar anar, buscant inútilment alguna reacció.

No Berta, no! Sé que em veus molt malament, però no és veritat, joestic bé, estic molt ben atesa, connectada a mil màquines que m'ajuden a sobreviure. Me'n sortiré, d'aquesta, t'ho prometo. L'habitació és tan fosca... mai no havia tingut aquesta sensació, una sensació de calma,... Veig dues portes, una és oberta i s'hi veu llum, una llum blanca que m'atrau, tot i que alguna cosa em diu que no hi haig d'entrar... I em giro i en veig una altra, hi entro i em trobo amb tots els records acumulats al llarg de la meva vida, m'agraden i m'hi entretinc, no me'ls acabo ni me'n canso mai... Em puc quedar com estic ara, mirant les dades de la meva vida, però aquestes no em solucionen la incògnita que hi ha més enllà de la porta il·luminada...

La Berta semblava haver sentit els pensaments de la seva mare, va parar de plorar i fins i tot es podia veure un punt d'esperança en la seva mirada. Finalment, van sortir de l'habitació i es van asseure de nou a la sala d'espera.

-Papa, vull que m'acabis d'explicar el conte.

-D'acord- contestà ell amb aire cansat mentre es passava la mà per la barbeta.- Mmm... o sigui que en Manel va fer un dibuix de l'espiral del cargol, se'l guardà i prosseguí el camí. Aquest cop ja estava a punt d'arribar a casa quan, inesperadament, va veure un home que jeia damunt d'una roca i que escrivia, de la mateixa manera que el seu company del refugi, el poeta. En Manel se li acostà i, amb ganes de conversa, es va posar a parlar-li del temps: Sembla que encara sortirà el sol. El desconegut digué que sí, que segurament. I llavors en Manel li va preguntar que si era poeta. L'home li contestà que no, que ell no tenia cap professió en concret i les tenia totes a la vegada, que era allò que la gent acostuma a anomenar un filòsof. En Manel, sorprès, li digué que ell era matemàtic. Llavors el filòsof digué que les matemàtiques es troben a tot arreu, que pràcticament tots els oficis es poden relacionar amb les matemàtiques, i que per tant no tenen límits, que són infinites... En Manel, content del que havia après aquell dia s'acomiadà del filòsof. Finalment arribà a casa. Es mereixia un bon descans!

-M'ha agradat la història.

-Aquesta història només és un exemple de la importància de les matemàtiques a la vida. I que de fet ens ha d'interessar tot una mica. Bé, el cas és que estudiis el que estudiis les matemàtiques sempre hi estaran relacionades.

Pipipipipipipi...!- la conversa es veié interrompuda per una alarma.

Una colla d'infermeres van entrar corrents a l'habitació de la mare, havia saltat l'alarma que indicava una aturada cardíaca, o sigui que calia reanimar-la fos com fos.

Ja sé quin és el camí que he de seguir, prefereixo anar cap a la llum que mantenir-me en aquest estat on només hi ha records. Sé que la llum és la mort, i que això vol dir la desaparició de tot allò que conec. Sento que ja estic a punt d'arribar-hi... però, què és això? una altra porta, ¿una nova incògnita, pots ser? Però aquesta incògnita sí que sento que la puc resoldre amb els records, amb les meves dades. Hi entro. Finalment surto de la negra habitació dels records. Torno a la vida. He resolt la meva darrera incògnita!

L'alarma s'aturà. La mare va moure els dits lentament i a poc a poc obrí els ulls.